

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Prácheňská lesní a dřevařská s.r.o.**, IČ 28117492
sídlem U Trojice 1042/2, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Vlčkem
sídlem Na Roudné 443/18, Plzeň

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č.j.: 45429/21/5300-22441-701296

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl změněn platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně pouze obecně správce daně, tento termín je obecně užit i pro žalovaného, pokud rozlišení správních úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 26. 8. 2020, čj. 6609151/20/2005-53524-110122. V daňovém řízení byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2017, a to po daňové kontrole, kdy nebyl uznán nárok

na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů z důvodu neprokázání přijetí zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu a jeho použití pro uskutečnění ekonomické činnosti podle ust. § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při přezkumu rozhodnutí vázán. Nejprve namítá prekluzi práva vyměřit daň, neboť daňová kontrola byla zahájena dne 20. 12. 2017, čímž započal běh tříleté prekluzivní lhůty, konec této lhůty připadá na den 21. 12. 2020. Finanční úřad vydal dne 28. 8. 2020 platební výměr, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím dne 30. 11. 2021.

[3] Dále se domnívá, že správce daně zaměřil pozornost nikoliv na prokázání obchodů mezi žalobcem a jeho dodavateli, ale na zpochybňování obsahu důkazní materie předkládané žalobcem. Ohrazuje se proti tomu, že nebyl dostatečně opatrný k dodavatelům a že si je dostatečně neprověřoval. V rámci daňové kontroly předložil spektrum důkazů – dokumentaci, doklady o provedených úhradách. Pokud o nich měl finanční úřad pochybnosti, žalobce je vysvětlil. Konkrétnější toto žalobní tvrzení není.

[4] Dále uvedl, že dodavatelé měly obchody zaneseny v daňové evidenci (daňová tvrzení, kontrolní hlášení k dani z přidané hodnoty), což žalovaný bagatelizuje s odkazem na formální charakter evidence. Nesouhlasí s hodnocením důkazů v odstavci 45 rozhodnutí (smlouvy mezi žalobcem a dodavateli). Z pohledu žalobce není podstatné, kdo za jakou smluvní stranu smlouvu podepsal, ale že se strany cítily touto smlouvou vázány. Namítá, že nebyl vyzván k předložení dodacích listů ani dokladů o přepravě zboží.

[5] Namítá, že nerozumí pochybám žalovaného o tom, že pořízené zboží nesloužilo k jeho ekonomické činnosti, což mu nebylo sděleno. Uvádí, že obchoduje s dřevní hmotou, stěpkou a dalšími podobnými produkty, proto jejich pořízování zapadá do jeho běžné podnikatelské činnosti. Dále uvádí, že evidoval záporný zůstatek v pokladně, z čehož správce daně dovozoval nemožnost úhrad v hotovosti, vysvětlení žalobce finanční úřad odmítl bez bližšího vysvětlení jako účelové. Pokud nebylo možné provést výslechy svědků, není to možné přičítat k tíži daňového subjektu. Velmi obecně uvádí, že některé úvahy žalovaného jsou spekulativní, dále to nekonkretizuje, kromě námítky k odstavci 37 odůvodnění rozhodnutí, kdy podle jeho názoru není jasné, z čeho správce daně dovozuje závěr, že doklady se vztahují k jiným dokladům a za jiné zdaňovací období. Dále uvádí, že prokázal provádění přeprav zboží, a to doklady o přepravě, což mohl finanční úřad u přepravce ověřit. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by tyto doklady nemohly být přiřazeny k přepravám konkrétního zboží, neboť v tom případě mu není znám důkazní prostředek, který by toto mohl prokázat. Poukazuje na charakter zboží (dřevní hmotu), která je určena druhově.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v argumentaci zejména odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a průběh daňového řízení. Ohledně prekluze práva vyměřit daň považuje za poslední den lhůty dne 20. 12. 2020, tato lhůta se však o jeden rok prodlužuje, pokud došlo

k oznámení rozhodnutí o stanovení daně, tím tak k prekluzi nedošlo. Dodávky nebyly prokázány jinak, než uzavřenou smlouvou, proto ta byla hodnocena. Žalobce nemusí být vyzván k předložení konkrétních důkazních prostředků, volba je vždy na něm, jak své tvrzení prokáže. Žalovaný nevyvrací skutečnost, že žalobce běžně obchoduje s dřevní hmotou, závěry pak nejsou spekulativní, ale vycházejí z obsahu důkazních prostředků, které byly předloženy. I když žalobce obchoduje s druhově určenou dřevní hmotou, nezbavuje jej to povinnosti prokázat přijetí zdanitelného plnění. Svědky nebylo možné z objektivních důvodů vyslechnout, proto nebyly jejich výsledky provedeny. Nicméně to nic nemění na závěru, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům mj. uvedeno, že u dodavatele xxxxx předložil žalobce daňový doklad, Rámcovou kupní smlouvu ze dne 12. 12. 2017, skladovou evidenci, tabulku „SKLAD k 31. 12. 2017“, seznamy prodeje a nákupu dřeva (ke štěpkování – štěpka v roce 2017, bukové kulatiny v roce 2017, borové kulatiny v roce 2017 a topolové kulatiny v roce 2017, jeh. kulatiny SM a KPZ v roce 2017), výkladové pokladní doklady žalobce a příjmové pokladní doklady dodavatele, bankovní výpisy, stav nevyrovnaných závazků ze dne 10. 7. 2019, záznamy o provozu vozidla nákladní dopravy přepravce. Smlouva byla uzavřena až po uplynutí předmětného zdaňovacího období, není z ní patrné, kdo jí podepsal, a proto jí nelze označit za důkazní prostředek prokazující dodání zboží. Skladová evidence je vedena samostatně pro nákup a prodej za jednotlivé měsíce bez uvedení konkrétního data nákupu a prodeje, členěna je podle jednotlivých faktur s uvedením dodavatele, měrné jednotky, množství zboží a rozpisem na jednotlivé druhy dřeva. Zachycuje tak pouze objem nákupu a prodeje v měrných jednotkách, nikoliv však hodnotu v Kč, ani počáteční a následně konečný stav zásob. Tabulka SKLAD v členění na sortiment, množství v m³, cenu a cenu celkem. Celkové množství odpovídá rozdílu nakoupeného a prodaného zboží za rok 2017 podle skladové evidence, nesouhlasí množství podle jednotlivých druhů dřeva v m³. Tabulka SKLAD obsahuje jedinou jednotkovou cenu u daného druhu zboží, i když bylo nakupováno od různých dodavatelů za různou cenu. Seznamy nákupu a prodeje nelze označit za důkazní prostředky, neboť se vesměs netýkají předmětného druhu zboží, toho se týkají pouze dav seznamy v roce 2017, avšak od jiných dodavatelů. Výdajové pokladní doklady žalobce, příjmové pokladní doklady dodavatele a výpisy z běžného účtu neprokazují zdanitelné plnění, neboť z nich nevyplynula žádná úhrada dodavateli, neboť doklady se týkají jiných zdaňovacích období. Ohledně návrhu na provedení svědeckých výpovědí je uvedeno, že jedna osoba zemřela, druhá je nekontaktní, přičemž tyto výpovědi by na shora uvedených skutečnostech stran úhrady za zboží nemohly nic změnit (svědecké výpovědi se měly týkat úhrady za zboží). Místním šetřením u dodavatele nebyla na zapsané adrese tato osoba zastížena, neměla zde firmu ani zvonek či nějaký kontakt. Dodavatel za předmětné zdaňovací období podal daňové přiznání, vykázal vysoké hodnoty přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění s nízkou daňovou povinností, na výzvu správce daně k předložení důkazních prostředků nereagoval.

[8] Dále je uvedeno, že žalobce do vztahu s tímto dodavatelem nevstupoval s náležitou pečlivostí a neprovedl žádné jeho ověření (společnost neměla v živnostenském rejstříku žádné provozovny, nebylo zjištěno, kde vykonává ekonomickou činnost a o jakou činnost se jedná, když v přiznání uvádí poradenství v oblasti řízení). Žalobce navrhoval jako svědka osobu, která v době zdanitelného plnění byla již více než rok mrtvá,

přijetí plnění nebylo dokázáno ani platbou, která neproběhla. Dodavatel neměl zveřejněny účetní závěrky od roku 2016, z předchozích plyne, že se nezabýval prodejem zboží.

[9] Ohledně dodavatele xxxx je v odůvodnění uvedeno, že byl uplatněn nárok na odpočet daně za hmotu ke štěpkování, předložil Rámcovou smlouvu ze dne 19. 12. 2017, kupní smlouvu ze dne 10. 1. 2017, skladovou evidenci, tabulku SKLAD, seznamy prodeje a nákupu dřeva, výdajové pokladní doklady žalobce, bankovní výpisy, stav nevyrovnaných závazků a záznamy o provozu. Ke smlouvě je uvedeno, že byla uzavřena až po uplynutí zdaňovacího období, proto jí nelze osvědčit jako důkaz. Kupní smlouva vyžadovala jako součást faktury kopii dodacího listu potvrzeného kupujícím nebo pouze fakturu. Není patrné, kdo smlouvu podepsal, je obecná, žalobce nepředložil dodací listy ani doklady o přepravě zboží, ač dopravu hradil on jako kupující, nebylo sděleno místo, kde bylo zboží převzato, proto nelze ani tuto smlouvu osvědčit jako důkazní prostředek. Skladová evidence byla hodnocena shodně jako u předchozího dodavatele, navíc nákup je evidován v m³, prodej pak v tunách. Tabulka SKLAD neodpovídá rozdílu nakoupeného a prodaného zboží. Seznam nákupu a prodeje dřeva ke štěpkování obsahuje údaj o nákupu a prodeji zboží, zde byl rozdíl v měrných jednotkách a není možné ztotožnit nakoupené a prodané zboží, ani za situace, kdy žalobce uvádí destinace, neboť z důkazů nevyplývá, kde se zboží nacházelo při přijetí nebo kam bylo přepraveno před dodáním odběrateli, neboť záznamy o provozu se týkaly pouze dopravy kulatiny, nikoliv přepravy dřeva ke štěpkování. Dále není možné určit z důvodu rozporů ve skladové evidenci a tabulce SKLAD, zda bylo zboží na skladě nebo prodáno. Z předložených vlastních výdajových pokladních dokladů na úhradu dodavateli, ani z výpisů z účtu, nebyly platby za zdaňovací období potvrzeny (úhrady se týkaly jiných zdaňovacích období). Neuhrazení plnění pak prokazuje i žalobcem předložený stav nevyrovnaných závazků. K návrhu na výslech svědků je uvedeno, že ten nemohl být proveden, neboť svědek je nekontaktní. Dále bylo provedeno finančním úřadem místní šetření u dodavatele, v průběhu dvou let nebylo zjištěno, že by se ten zdržoval na místě sídla, z údajů živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že ten nemá evidovanou žádnou provozovnu, jedná se tak o virtuální sídlo, jako hlavní svou ekonomickou činnost uvádí poradenství v oblasti řízení. Jediným jednatelem byla osoba, která měla v rozhodné době bydliště na ohlašovně, následně byla společnost zrušena soudem s likvidací, po rozhodném zdaňovacím období měla statut nespolehlivého plátce. Dodavatel podal daňové přiznání, kde vykázal vysoké hodnoty přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění, předmětné daňové doklady vykázala v kontrolním hlášení; pro správce daně je nekontaktní.

[10] V odůvodnění je ve vztahu k tomuto dodavateli dále uvedeno, že je nekontaktní, neumožnil ověření plnění a nebyla prokázána žádná úhrada za přijatá plnění, žalobce neprovedl řádné šetření této osoby, většina pochybností je totožná jako u předchozího dodavatele, jeho jednatel měl bydliště na ohlašovně, proto předávání hotovosti ve statisícových částkách této osobě se jeví jako neobezřetné, toto tvrzení ani nebylo prokázáno, neboť z výdajových dokladů není zřejmé, komu byla částka předávána. Dodavatel nezveřejňoval účetní závěrky od roku 2015.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Ohledně obecného hodnocení důkazního břemene soud odkazuje na souhrn judikatury, kterou provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a který není mezi účastníky sporný, aniž by bylo nutné jej znovu opakovat v odůvodnění tohoto rozsudku.

[13] K prvému žalobnímu bodu soud uvádí, že podle jeho názoru právo vyměřit daň neprekludovalo. Jedná se o daň za zdaňovací období říjen 2017, daňová kontrola byla zahájena dne 20. 12. 2017 protokolem o zahájení, v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně, a to doručením platebního výměru dne 28. 8. 2020, čímž se lhůta prodlužuje o jeden rok, tedy do 20. 12. 2021. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 30. 11. 2021, tedy ve lhůtě pro stanovení daně. Lhůta pro prekluzi daně podle ust. § 148 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), tak neuplynula a správce daně tak měl právo žalobci daň vyměřit.

[14] Ani další část žaloby nemá soud za důvodnou. V daném řízení správce daně posuzuje prokázání obchodů mezi žalobcem a jeho dodavateli, což je však primární procesní povinnost žalobce jako daňového subjektu. Pokud správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky zpochybní, jedná se o běžný a řádný postup podle daňového řádu. Jak bylo rozsáhle uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, prokázat své tvrzení, které učinil v daňovém přiznání, musí žalobce, a v případě pochybností správce daně, musí to být zase žalobce, kdo tyto pochybnosti odstraní. Ohledně nesouhlasu žalobce s hodnocením, že nebyl dostatečně opatrný ve vztahu ke svým dodavatelům, soud uvádí, že tato praxe je běžná a správce daně v odůvodnění popsal dostatečně konkrétně, které okolnosti, běžně zjistitelné z veřejně dostupných zdrojů na internetu, žalobce měl a mohl při výběru svého dodavatele ověřit (existenci reálného sídla, provozovny, osoba jednatele u jednoho z dodavatelů, rozdílná činnost podnikání od přijatého plnění apod.). Soud se nedomnívá, že by tyto skutečnosti při objemu obchodů, které žalobce vykázal, byly natolik nedostupné, aby je běžný podnikatelský subjekt nemohl během velmi krátké doby lehce ověřit z veřejně dostupných zdrojů.

[15] Pokud žalobce v žalobě velice obecně uvádí, že předložil spektrum důkazů, které uskutečnění zdanitelného plnění prokazují, pak se jedná o natolik obecný žalobní bod, že k němu stěží může soud zaujmout nějaké konkrétnější stanovisko. Soud tak v tomto směru odkazuje na shora konstatované odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jednotlivé důkazní prostředky žalobce hodnotí ve smyslu prokázání právně významné skutečnosti, a které žalobce v podané žalobě nijak nezpochybňuje (např. smlouvy, které byly uzavřeny až po předmětném zdaňovacím období, pokladní doklady, které prokazují pohyb hotovosti u jiného zboží v jiném zdaňovacím období, zásadní nedostatky v evidenci skladových zásob, kdy z nich není patrné, co bylo v předmětném zdaňovacím období ve skladu či bylo pořízeno, apod.). Názor žalobce, že správce daně měl pochybnosti k těmto dokladům vysvětlit, je pak naprosto v rozporu s konkrétním odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde žalovaný právě své pochybnosti u každého žalobcem předloženého

důkazního prostředku konkrétně uvádí. Při velké obecnosti této žalobní námitky tak soud obecně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[16] K námitce, že dodavatelé měly tyto obchody zaneseny v daňové evidenci a kontrolním hlášení, soud uvádí, že tento názor není nijak v rozporu s tím, co uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost tak není sporná. Nicméně, jak uvedl žalovaný, samotné uvedení těchto obchodů v daňových tvrzeních dodavatelů žalobce ještě neznamená, že se jedná o prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Pokud žalobce v žalobě pokládá otázku po smyslu zavedení tohoto institutu do právního řádu, pak soud může pouze uvést, že to s tímto daňovým řízením nijak nesouvisí – i když tato plnění uvedou dodavatelé ve svých tvrzeních vůči správci daně, stále je to žalobce, který uplatňuje příslušný nárok na odpočet daně, a proto je to jako subjekt on, kdo musí uskutečnění těchto zdanitelných plnění prokázat. Takovým důkazem pak nejsou pouze formálně bezvadné daňové doklady nebo daňová tvrzení jiných daňových subjektů.

[17] V dalším žalobním bodě žalobce uvádí, že odmítá hodnocení dokazování v odst. 45 napadeného rozhodnutí (pozn. soudu – v tomto odstavci je hodnocena Rámcová kupní smlouva ze dne 19. 12. 2017 a kupní smlouva ze dne 10. 1. 2017 s dodavatelem xxxx), a to konkrétně v tom, že není rozhodné, kdo smlouvu podepsal, ale to, že se jí strany cítí vázány. To však není hlavním předmětem sporu a tato argumentace příliš nesedí ani na konkrétní zdůvodnění celého tohoto odstavce – u smlouvy ze dne 19. 12. 2017 je jako zásadní pochybnost o její možné důkazní hodnotě hodnocena okolnost, že byla uzavřena až po uplynutí předmětného zdaňovacího období. S tímto hodnocením soud souhlasí a žalobce v žalobě neuvádí nic, co by tento závěr mělo zpochybňovat. U smlouvy z 10. 1. 2017 pak bylo hodnoceno, že součástí faktury bude dodací list potvrzený žalobcem, nebo pouze faktura, obecná úprava smluvní povinnosti, a to, že není patrné, kdo smlouvu podepsal, dále nepředložení dodacích listů ani dokladů o přepravě zboží. Z tohoto výčtu je patrné, že okolnost podpisu smlouvy byla hodnocena v rámci ostatních zjištěných skutečností, a nebyla tak jedinou indicií. Navíc je nutné dodat, že závěr, který činí žalobce v žalobě, tedy že podstatná je vůle stran dodržovat uzavřenou smlouvu, právě hodnocena byla, a to právě např. nepředložením dodacích listů či dokladů o přepravě, při naprosté obecnosti samotného smluvního ujednání. Okolnost, že žalobce nebyl konkrétně vyzván k předložení dodacích listů či dokladů o přepravě zboží, pak nemůže jít k tíži správce daně, neboť v průběhu daňové kontroly byl vyzván k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, a je pouze na něm, jaké důkazní prostředky k tomu zvolí. Tyto důkazní prostředky mu nemůže nařizovat správce daně. V daném případě správce daně své závěry pro hodnocení hodnověrnosti důkazního prostředku čerpal přímo z žalobcem předložené smlouvy, žalobce tak musí být srozuměn s tím, že pokud předložil pouze tuto smlouvu, ta bude v rámci hodnocení dokazování posouzena. Tak se v daném případě stalo a k žádnému porušení procesního práva žalobce nedošlo.

[18] V další části žalobce namítá, že mu nebylo správcem daně sděleno, že nepoužil zboží ke své ekonomické činnosti. Takové hodnocení je však hodnocení dokazování, které není součástí žádné poučovací povinnosti správce daně. Jedná se standardně o jednu z částí hodnocení chování daňového subjektu, zda jím vykazované plnění odpovídá podnikatelskému charakteru daňového subjektu. Samotná tato skutečnost

však nic nemění na hodnocení toho, zda žalobce prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, což podle názoru soudu žádným hodnověrným způsobem neprokázal.

[19] Pokud žalobce poukazuje na charakter svého podnikání, resp. nakládání se dřevem a dřevní štěpkou, pak není pochyb o tom, že se jedná o zboží určené druhově. To není nijak v odůvodnění rozhodnutí zpochybňováno. I u takového zboží, pokud se žalobce rozhodne uplatňovat nárok na odpočet daně, však musí sám hodnověrně prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo tak, jak je deklarováno daňovými doklady. Je pochopitelné, že vzhledem k charakteru tohoto zboží takový průkaz nemůže být činěn fyzickou evidencí každé jednotlivé dodávky nakoupeného dřeva, nebo nějakou její zcela konkrétní identifikací. Nicméně je možná evidence skladových zásob, z níž bude dobře patrné, jaké zboží žalobce nakoupil a případně jaké zboží následně prodal, po případném zpracování. Taková evidence podle názoru soudu jednoznačně možná je, přičemž se nejedná o žádnou mimořádnou povinnost, a to i s ohledem na běžnou podnikatelskou činnost, kdy sám podnikatel, pokud si hlídá svůj provoz a své zásoby, takovou evidenci vede. Tak tomu v daném případě nebylo – jak je uvedeno konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce poskytl údaje ze skladové evidence a tabulku SKLAD, která však byla objektivně nepřezkoumatelná a nevěrohodná (používala různé měrné jednotky, nezobrazovala počáteční stav, nesouhlasí množství jednotlivých druhů dřeva, evidence je vedena podle jednotné ceny, ač cena se podle jednotlivých dodavatelů lišila). Taková evidence skladových zásob je nevěrohodná, ač by jí mohla být ekonomická činnost žalobce jako podnikatele obchodující se dřevem, který jej dále zpracovává a následně prodává, dobře evidována. Pokud žalobce takovou spolehlivou evidenci nevede, ač se nejedná o žádnou mimořádnou činnost, musí si být vědom toho, že případné uskutečnění zdanitelného plnění musí prokázat jinak. Soud souhlasí s žalovaným, že shora uvedené vady evidence jsou natolik intenzivní, že uskutečnění zdanitelného plnění prokázat nemohou tak, jak je uvedeno na daňových dokladech.

[20] Pokud žalobce v žalobě uvádí, že nedopatřením evidoval záporný zůstatek v pokladně, proto nemohly výdajové doklady prokázat uskutečnění plnění, pak soud uvádí, že podle jeho názoru odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází z toho, že tyto výdajové pokladní bloky v případě dodavatele xxx se netýkají úhrady v předmětném zdaňovacím období (jednalo se o jiné doklady a jiná zdaňovací období) – odst. 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v případě dodavatele xxxx jsou důvody tytéž – odst. 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soudu tak tato část žalobního bodu není jasná, neboť se nevztahuje k napadenému rozhodnutí, které je součástí soudního přezkumu.

[21] Žalobce dále namítá, že nemůže jít k jeho tíži neprovedení svědecké výpovědi svědka xxxx. Nic takového však z rozhodnutí neplyne – správce daně svědka předvolával, ten se však nedostavil, když zároveň má jako pobyt uvedenu adresu ohlašovny. Je tak zjevné, že se správce daně pokoušel tento důkaz provést, to se však nezdařilo. Skutečnost, že se svědka nepodařilo předvolat k podání výpovědi, pak nikde v odůvodnění rozhodnutí není hodnocena jako pro žalobce přítěžující, když skutkový stav byl hodnocen zejména z listin, které předkládal v průběhu daňové kontroly žalobce.

[22] Dále žalobce uvádí, že některé úvahy správce daně považuje za spekulativní. Tato část žaloby je tak obecná, že k ní soud nemůže zaujmout konkrétnější stanovisko.

[23] Žalobce dále namítá, že v odst. 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí není uvedena úvaha, podle které žalovaný došel k tomu, že se jedná o výdajové doklady za jiné zdaňovací období. Soud v tomto směru uvádí, že je zcela zjevné, že se jedná o zjištění z provedené daňové kontroly (zpráva o daňové kontrole ze dne 3. 8. 2020), kdy jsou v této zprávě uvedeny předložené výdajové pokladní doklady u dodavatele xxxx s uvedeným číslem dokladu, datem, číslem faktury, číslem dokladu v KH a částkou. Ani jeden pokladní doklad nebyl vystaven v říjnu 2017. Proto je zjevné, že tyto doklady nemohly být zahrnuty do tohoto zdaňovacího období.

[24] Žalobce dále uváděl, že prokázal provádění přeprav zboží, a že finanční úřad měl tyto doklady k dispozici. I tento žalobní bod je dosti obecný, není z něj patrné, jakou přepravu a čeho má konkrétně žalobce na mysli, v žalobě ji vymezuje pouze firmou přepravce xxxx. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce předkládal záznamy o provozu vozidla tohoto přepravce, tyto záznamy jsou výslovně hodnoceny v odst. 36 napadeného rozhodnutí u dodavatele xxxx, u dodavatele xxxx žalobce žádné takové doklady nepředkládal, což vyplývá z odůvodnění rozhodnutí. Není tak důvodný žalobní bod, že žalovaný tyto skutečnosti nehodnotil.

[25] Pokud žalobce na konci tohoto žalobního bodu namítá charakter zboží určený druhově, k tomu se soud již vyjadřoval u vypořádání předchozí žalobní argumentace.

[26] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[27] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu